USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **B. P.**, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M.eur., advokátem, se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2016, č. j. OAM-43/LE-LE05-ZA08-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 3. 2018, č. j. 75 Az 27/2016 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neuděluje.

[2] Žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného krajský soud zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud v prvé řadě poukázal na podstatné skutečnosti vyplývající ze žádosti o mezinárodní ochranu a protokolu o pohovoru a zmínil, z jakých podkladů žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel. Žalovaný podle krajského soudu nepochybil, když dovodil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce totiž neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu na Ukrajinu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. S ohledem na dostupné informace o panujících poměrech na Ukrajině, kde neprobíhá ozbrojený konflikt mající charakter totálního konfliktu, se krajský soud ztotožnil rovněž se závěrem žalovaného, že žalobci v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

[3] Ke skutečnosti, že mu v případě jeho návratu na Ukrajinu hrozí povolání do armády, v níž žalobce spatřoval důvod pro udělení mezinárodní ochrany, krajský soud uvedl, že obecně není možné požadavek státu na brannou povinnost považovat

za nelegitimní, naopak její odmítání nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a to ani v případě, že by dotčená osoba mohla být pro nenastoupení ke službě nebo dezerci trestána (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44). Požadavek na vojenskou službu tak sám o sobě v rozporu se základními lidskými právy není, a to ani v případě, že by byl její výkon spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.

[4] Krajský soud uzavřel, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Rozhodnutí žalovaného je přesvědčivě odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a jeho vydáním nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a krajský soud jej proto měl zrušit. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s tím, že mu nebyl k jeho žádosti ustanoven právní zástupce, neboť je cizincem, který není znalý právního řádu České republiky. Neměl tedy na území České republiky potřebné kontakty, které by mu umožnily si právní pomoc zajistit, ani znalost práva, která by mu dovolila uplatnit námitky proti rozhodnutí žalovaného a kvalifikovaně formulovat argumenty. Stěžovatel dále namítl, že žalovaný především dostatečným způsobem nezjistil informace o zemi původu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a rozsudku krajského soudu a konstatoval, že tato rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[9] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud

ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[10] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[11] K nesouhlasu stěžovatele s tím, že mu nebyl k jeho žádosti ustanoven právní zástupce, Nejvyšší správní soud uvádí, že takovouto žádost stěžovatel v řízení před krajským soudem vůbec nepodal. Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem již od podání žaloby zastoupen advokátem Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M., na základě generální plné moci ze dne 9. 4. 2016. Nelze proto přisvědčit jeho tvrzení, že si nemohl zajistit právní pomoc.

[12] Zákonné požadavky na funkci advokáta zajišťují, že advokátem se může stát pouze osoba disponujícími širokými znalostmi práva. Advokát je právní profesionál, který poskytuje právní služby. Jestliže tedy byl stěžovatel v řízení o žalobě zastoupen advokátem, nelze považovat za důvodnou argumentaci stěžovatele, v níž poukazoval na skutečnost, že je cizincem, který není znalý právního řádu České republiky, a nemohl tak kvalifikovaně formulovat argumenty a uplatnit námitky proti rozhodnutí žalovaného.

[13] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že obecné námitky týkající se nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu, byly již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy námitky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise.

[14] Nejvyšší správní soud připomíná, že mezinárodní ochrana je výjimečný institut konstruovaný primárně za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Prostřednictvím azylového řízení nelze obcházet řádné formy legalizace pobytu cizinců na území České republiky ani řešit jakékoliv nesnáze, které žadatel o mezinárodní ochranu ve svém domovském státě prožívá.

[15] Nejvyšší správní soud proto nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti a ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[16] Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu